

med det mørke Lergulv, det grønmalede Panel, den firkantede Bilæggerovn, Spinderokken og det blaastribede Alkoveforhæng, Tallerkenrækken under Loftet og de mangerudede Vinduer, hvorigennem Solen faldt ind med en gylden, søndagsfestlig Glans. Hvor ofte havde han ikke i sine vaagne Drømme staaet der udenfor Hyttens Dør en silde Aftenstund og sagte banket paa . . . en vejtræt Vandringsmand, en mødig Pilgrim, der har endt sin lange Bodsgang paa nøgne, blodige Fødder. Sagte har Hansine rejst sig fra Stolen ved Moderens Leje, aabnet Vinduet paa Klem og spurgt, hvem det var. Og da hun har genkendt ham, er hun stille kommen ud og har rakt ham sin Haand med de Ord: „Velkommen! Jeg har ventet dig!“ Tavse har de set paa hinanden. Og for ikke at forstyrre den Syge, gaar de ud i Haven og sætter sig paa den lille Digestump, hvorfra Udsigten aabner sig over Engene, og hvor de i deres Forlovelsestid saa ofte sad i stille Sommernætter og saa' op paa de drivende Skyer. Nu sidder de der atter Haand i Haand under Stjernehimlen og taler sammen om deres Fremtid; . . . taler ogsaa om den forgangne Tid, om disse tunge Adskillelsens Aar, hvori de først ret har forstaaet og fundet hinanden. Og Hansine siger: „Vær ikke længer